

Горски затвори очи, но продължи да гребе надолу по реката, седнал на лодката след дългия, изтощителен риболовен ден. Слънцето отдавна беше залязло, но той можеше да намери пътя и със затворени очи.

Вече чуваше виковете на децата, мъжка глъч и женски смях, идващ откъм селата, разположени извън стените на Вавилон. Зад крайбрежните храсталаци и измежду отрупаните с плод финикови палми се мяркаха светлините от първите къщи.

Ефрат имаше толкова незабравим аромат тия жежки августовски дни.

Беше точно периодът, когато сечаха тръстиката за кораби и лодки - та към останалите миризми се прибавяше и тази на прясно отсечена папрат. По пазарищата вече имаше всякакви плодове, някои презряваха и ги хвърляха на животните, така че сред влажната и лепкава вечерна мараня се носеше и уханието на сладка развала.

Тук-таме пушекът от рибените жертви към бога на водите Енки ще задръсти въздуха и ще заглуши всички останали миризми.

Горски продължи да гребе със затворени очи и си мислеше за жена си, която го чака въщи, сред стените от кирпичени тухли. Как е сготвила нещо от вчерашния улов и как ще се зарадва на днешния. Цял ден си я представяше след това в ложето им, въпреки че беше непразна.

Горски за пръв път затваряше очи, докато гребе, и си даде сметка, че вече е възрастен мъж.

Сега правеше всичко толкова отиграно и с такава лекота.

Животът му от доста време се повтаряше всеки ден, но това му харесваше.

„Всичко винаги се повтаря” – си каза Горски – като отвори очи и погледна звездното небе.

Мислеше също и за плещестия и мургав Рихат, по-възрастен съсед, който от известно време насам идваше с него да ловят риба заедно. Рихат му разправяше за древния цар Гилгамеш и по специално – за историите с него и Енкиду.

Горски вдиша от тежкия въздух на Ефрат, поусмихна се с в лявото ъгълче на горната устна и си каза: „Сега разбирам повече неща”.